

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudkyň Mgr. Michaely Bejčkové a Mgr. Aleny Krýlové v právní věci žalobkyně **Letiště Praha, a. s.**, se sídlem K Letišti 6/1019, Praha 6, zastoupené JUDr. Stanislavem Lžičářem, daňovým poradcem se sídlem Holečkova 31, Praha 5, proti žalovanému **Generálnímu ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, Praha 4, o žalobách proti rozhodnutím Celního ředitelství Praha ze dne 29. 3. 2011, čj. 5573-2/2011-170100-21 a čj. 5574-2/2011-170100-21,

takto:

- I. **Žaloby se zamítají.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Dodatečnými platebními výměry ze dne 4. 2. 2011, čj. 2444/2011-176500-024-R a čj. 2471/2011-176500-024-R, Celní úřad Praha D8 dodatečně vyměřil žalobkyni za zdaňovací období duben a červen 2008 spotřební daň z minerálních olejů a penále v částce 33 432 Kč a 14 328 Kč. V odůvodnění správce daně odkázal na zprávu o kontrole ze dne 19. 1. 2011, dle níž žalobkyni natankováním minerálního oleje do speciálního zařízení určeného k čištění pojezdových drah vznikla daňová povinnost podle § 9 odst. 3 písm. b) zákona o spotřebních daních (zákon č. 353/2003 Sb.). Činnost spočívající v čištění drah nelze podřadit pod pojmy letecká doprava a letecké práce ve smyslu § 49 odst. 10 zákona o spotřebních daních; na minerální oleje se tak nevztahuje osvobození od daně.

Rozhodnutími ze dne 29. 3. 2011, čj. 5573-2/2011-170100-21 a čj. 5574-2/2011-170100-21, zamítlo Celní ředitelství Praha odvolání žalobkyně a rozhodnutí správce daně potvrdilo; ve všem se ztotožnilo s rozhodnutími správce daně.

V žalobách proti těmto rozhodnutím žalobkyně uvedla, že žalovaný posoudil věc po právní stránce nesprávně. Sporný je výklad pojmů letecká doprava a letecké práce.

Žalovaný hodnotí tyto otázky rozšiřujícím způsobem s odkazem na Dohodu mezi vládou ČR a USA o letecké dopravě, s čímž žalobkyně nesouhlasí. Dle ní je podstatné skutečné využití letecké pohonné hmoty. Žalobkyně uvedla, že letecké pohonné hmoty, které nakoupila bez spotřební daně, mají být od spotřební daně osvobozeny, jelikož splňují podmínky citovaného ustanovení a jsou použity k pohonu leteckých motorů, kterými se zajišťuje čištění pojezdových, resp. startovacích a přistávacích drah; taková činnost má výhradní a nezbytnou souvislost s vlastní leteckou dopravou a je pro její zabezpečení nutná. Bez upravené pojezdové dráhy by nemohlo letadlo vůbec vzlétnout či přistát, příp. by šlo o nepříjemné bezpečnostní riziko. S tím souvisí i povinnost správce daně vycházet ze skutečného obsahu právního úkonu nebo jiné skutečnosti rozhodné pro správu daní dle § 8 odst. 3 daňového řádu (zákon č. 280/2009 Sb.).

Žalobkyně dále namítala, že se žalovaný s její argumentací ustanovením § 26 zákona č. 49/1997 Sb., o civilním letectví (dále jen „zákon o civilním letectví“), vyrovnal pouze částečně. Žalovaný pominul, že dle citovaného ustanovení se provozováním letiště rozumí i uskutečňování leteckých činností i údržba a rozvoj letiště. Leteckou dopravu tedy zajišťuje i provozovatel letiště, jelikož lze jen stěží oddělit možnosti pro přistávání a vzlety letadel a pohyb letadel s tím související od obchodní letecké dopravy. Stejně tak lze leteckou dopravu vztáhnout pod ustanovení části šesté zákona o civilním letectví, protože celá tato část vymezuje letecké činnosti, ke kterým je provozovatel letiště oprávněn.

Žalobkyně upozornila na skutečnost, že § 49 odst. 10 zákona o spotřebních daních, ve znění účinném k 31. 12. 2008, připouštěl ve vztahu k vybraným výrobkům různý výklad; nyní uvedené ustanovení vymezuje vybrané výrobky výhradně ve formě leteckých pohonných hmot, které prakticky nelze použít k ničemu jinému než k pohonu leteckých motorů. V posuzovaném případě se jednalo o použití leteckých pohonných hmot v jednoznačné souvislosti s leteckou dopravou; šlo výhradně o údržbu a čištění pojezdových drah letiště, tedy o činnost, kterou lze podřadit pod podmínky osvobození od spotřební daně dle § 49 odst. 10 zákona o spotřebních daních.

Žalobkyně proto navrhla soudu, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení.

Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí. Obsahově vymezil pojmy letecká doprava a letecké práce; vycházel přitom ze smyslu osvobození od daně z minerálních olejů. Dále žalovaný poukázal na osvobození minerálních olejů od daně v případě jejich použití ve vodní dopravě. Žalovaný navrhl soudu žalobu zamítnout.

V replice žalobkyně mimo jiné uvedla, že nesouhlasí s názorem žalovaného, že pojem letecké práce zahrnuje pouze minerální oleje spotřebované za letu.

Žalovaný ve vyjádření k replice žalobkyně konstatoval, že osvobození od daně dopadá na minerální oleje spotřebované v motorech dopravních a „pracovních“ letadel. Pro podporu svého závěru žalovaný odkázal na směrnici Rady č. 2003/96/ES, kterou se mění struktura rámcových předpisů Společenství o zdanění energetických produktů a elektřiny (dále jen „směrnice“).

Žaloba není důvodná.

Dnem 1. 1. 2013, v souvislosti s nabytím účinnosti zákona o Celní správě České republiky (zákon č. 17/2012 Sb.), zaniklo spolu s dalšími celními ředitelstvími také Celní ředitelství Praha. Jeho působnost, jako orgánu rozhodujícího o odvoláních proti rozhodnutím celních úřadů, přešla dle § 82 odst. 1 a 2 a § 4 odst. 1 písm. a) zákona o Celní správě České republiky na Generální ředitelství cel, jež se s ohledem na znění § 69 soudního řádu správního

(zákon č. 150/2002 Sb., dále jen „s. ř. s.“) stalo pasivně legitimovaným subjektem v tomto řízení.

Mezi žalobkyní a žalovaným je nesporné, že žalobkyně nakoupila letecké pohonné hmoty osvobozené od spotřební daně, které následně využila jako palivo do leteckých motorů, které jsou součástí nákladních vozidel určených k čištění letištních drah. Spor se však vede o to, zda lze pod pojem letecká doprava a letecké práce ve smyslu § 49 odst. 10 zákona o spotřebních daních podřadit také činnosti spočívající v čištění pojezdových drah letišť, a tedy zda budou předmětné pohonné hmoty od spotřební daně osvobozeny, či nikoli.

Podle § 49 odst. 10 zákona o spotřebních daních jsou od daně mimo jiné osvobozeny minerální oleje s nomenklaturou 2710 19 21, používané jako pohonná hmota pro leteckou dopravu a letecké práce. Minerální oleje používané pro soukromé rekreační létání od daně osvobozeny nejsou.

Zákon o spotřebních daních nedefinuje leteckou dopravu ani letecké práce. Pro stanovení obsahu těchto neurčitých pojmů, tzn. vymezení činností, které lze pod tyto pojmy podřadit, je proto zapotřebí v prvé řadě vyloučit ty činnosti, které spadají pod soukromé létání, a následně subsidiárně použít předpisy upravující létání civilní.

Letecké práce definuje zákon o civilním letectví ve svém § 73. Leteckými pracemi jsou letecké činnosti, při nichž je letadlo využíváno k pracovní činnosti za úplatu. Důvodová zpráva k zákonu pojem blíže specifikuje – jedná se o všechny letecké činnosti, při nichž se letadlo využívá jako pracovní stroj podnikatelsky (např. při chemickém ošetření půdy v zemědělství). Jednotlivé druhy leteckých prací jsou pak stanoveny v § 20 odst. 1 vyhlášky č. 108/1997 Sb., kterou se provádí zákon č. 49/1997 Sb., o civilním letectví. Leteckými pracemi se dále rozumí vyhlídkové lety, využití letadla při výuce v leteckých školách a činnost leteckých škol.

Letecká doprava zákonem o civilním letectví definována není. Ustanovení § 56 odst. 1 tohoto zákona však vymezuje obchodní leteckou dopravu, kterou se rozumí doprava osob, zvířat, zavazadel, věcí a pošty letadly za úplatu. Obdobnou definici letecké dopravy stanoví Dohoda mezi vládou České republiky a vládou Spojených států amerických o letecké dopravě (publikovaná formou sdělení Ministerstva zahraničních věcí pod č. 204/1999 Sb.), na kterou v napadeném rozhodnutí odkazoval žalovaný a dle níž letecká doprava znamená každý provoz konaný letadlem pro veřejnou přepravu cestujících, zavazadel, zboží a pošty, odděleně nebo v kombinaci, prováděný za úplatu nebo nájemné.

Soud souhlasí se žalobkyní, že pro posouzení osvobození od spotřební daně ve smyslu § 49 odst. 10 zákona o spotřebních daních je primární skutečné využití minerálních olejů. Předmětné minerální oleje proto musí být využity výhradně k účelu stanovenému zákonem – jako pohonné hmoty pro leteckou dopravu a leteckou práci. Žalobkyně je sice využila jako pohonné hmoty do leteckých motorů, ale ne již pro leteckou dopravu a leteckou práci, nýbrž do zařízení určeného k čištění letištních drah (tj. speciální nákladní automobil s leteckými motory umístěnými na podvozku vozidla). Jak správně uvedl žalovaný ve vyjádření na repliku žalobkyně, sousloví „pro leteckou dopravu a leteckou práci“ dopadá výlučně na minerální oleje spotřebované v motorech letadel při letu a popojíždění za účelem startu nebo po přistání. V daném případě tedy nebyly naplněny kumulativní podmínky citovaného ustanovení. Žalobkyně minerální oleje využila v rozporu s účelem stanoveným zákonem, a nejedná se proto o oleje osvobozené od spotřební daně.

Správní orgány postupovaly v souladu se zásadou materiální pravdy dle § 8 odst. 3 daňového řádu, neboť při posuzování případného osvobození od spotřební daně vycházely z toho, na co byly minerální oleje skutečně využity.

Soud přisvědčil žalovanému, že podmínky osvobození od spotřební daně stanovené v § 49 odst. 10 zákona o spotřebních daních jsou plně v intencích směrnice, dle níž jsou členské státy, za podmínek, které si samy stanoví, povinny osvobodit od daně mimo jiné energetické produkty dodávané jako pohonné hmoty nebo paliva pro jiný druh létání než soukromé rekreační létání; státy mohou omezit působnost tohoto osvobození na dodávky tryskového paliva (KN 2710 19 21).

Tvrzení žalobkyně, že bez upravené a čisté pojezdové dráhy by nebylo možné vůbec vzlétnout či přistát, a že tedy má uvedená činnost výhradní souvislost s leteckou dopravou, soud nijak nezpochybňuje. Se žalobkyní však nelze souhlasit v tom, že z tohoto důvodu by měly být minerální oleje využívané v zařízeních na čištění pojezdových drah osvobozeny od spotřební daně. K osvobození dle § 49 odst. 10 zákona o spotřebních daních dochází v případě, jsou-li minerální oleje využity jako pohonná hmota pro leteckou dopravu a letecké práce; nikoli jsou-li spotřebovány pouze v souvislosti s leteckou dopravou. Výklad žalobkyně je tak velmi extenzivní a přesahuje zákonný rámec; žalobkyně jím nepřipustně rozšiřuje zákonný rozsah osvobození od spotřební daně z minerálních olejů.

Námítka žalobkyně, že se žalovaný vyrovnal s jejím odkazem na § 26 zákona o civilním letectví pouze částečně, není důvodná. Žalovaný se totiž v napadeném rozhodnutí námitkou výslovně zabýval, dostatečně se s ní vypořádal a nic neopomenul. Žalovaný správně uvedl, že pod letecké činnosti, které provozovatel letiště zajišťuje, patří letecká doprava; není tam však možné zahrnout neoddělitelné činnosti, které se vztahují k údržbě letiště, což je právě nyní projednávané čištění pojezdových drah. Pokud by se připustila argumentace žalobkyně, mohlo by docházet k situacím, kdy by provozovatel letiště uplatňoval osvobození od daně rovněž (např.) v případě výstavby letištní dráhy, použil-li minerální oleje pro pohon motorů stavebních strojů.

K žalobní námitce týkající se různého výkladu vybraných výrobků v různých zněních § 49 odst. 10 zákona o spotřebních daních soud uvádí, že novelou tohoto ustanovení došlo k zúžení okruhu minerálních olejů, které mohou být od spotřební daně osvobozeny. Minerální oleje s kódem nomenklatury 2710 19 21, které nakoupila žalobkyně, však žalobkyní zmíněná novela nijak neovlivnila, neboť mohly být a nadále mohou být za splnění dalších zákonných podmínek osvobozeny od daně. Podmínka účelu jejich následného využití (tj. pro leteckou dopravu a letecké práce) zůstala nezměněna. Uvedená skutečnost tedy nijak neovlivnila nyní projednávaný případ.

S přihlédnutím ke všemu shora uvedenému soud uzavírá, že správní orgány nepochybily, když žalobkyni dodatečně vyměřily spotřební daň z minerálních olejů. Činnost spočívající v čištění letištních drah nákladními automobily s leteckými motory umístěnými na podvozku totiž nelze podřadit pod pojmy letecká doprava a letecké práce dle § 49 odst. 10 zákona o spotřebních daních.

Žalobkyně se svými námitkami tedy neuspěla; jelikož v řízení nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, soud zamítl žalobu jako nedůvodnou dle § 78 odst. 7 s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení o žalobě nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího

správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.; kromě obecných náležitostí podání musí kasační stížnost obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 26. května 2015

JUDr. Eva Pechová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková